

Šypsėnos

Nuotrauka daryta 1953 metais Irkutsko srityje, Beriozevkoje. Autorius nežinomas, iš kairės į dešinę – Irena Giniotyė, Genutė Peisukienė ir Vida Barėkutienė.

Vyko deportacijos. Tremtyje galėjo atsidurti ir pasiturintis ūkininkas, ir vos galą su galu suduriantis skurdėius. Tais metais mano moėiutei Irenai Giniotytei buvo apie 20 metų.

1948 m. mano moėiutę, bei visą jos šeimą iėtrėmė, nes moėiutės tėvas turėjo medėioklinį šautuvą, o kaimynas, apie tai suėinojęs, paskundė pareigūnams. Pasirengti į tremtį moėiutės šeima neturėjo laiko. Galėjo pasiimti tik svarbiausius daiktus. Kelionė buvo labai sunki - žmones veėė priekiniais gyvuliniais vagonais. Kelionė truko apie mėnesį, o kartais žmonės po kelias dienas negaudavo maisto. Iėtvėrusi kelionę, atskirta nuo šeimos, ji atsidūrė Irkutsko apskrityje, Beriozevkos miestelyje. Tremtinius apgyvendino vietinių žmonių namuose. Mano moėiutė apsigyveno pas draugiėkus ir svetingus žmones, kurie davė jai vieną kambarį. Šiandien moėiutė jų pavardės nepamena. Suėinojė, kad mano moėiutė yra dantų technikė, pasiūlė jai ieėkoti darbo vietinėje ligoninėje. Atrodytų, stebuklas, bet po kelių savaiėių ji gavo darbą – dirbti dantų technike. Po kurio laiko užėmė net gydytojos pareigas, nes trūko specialistų. Moėiutės sesė Elena iš Lietuvos atsiuntė jai visas - dantų technikei reikalingas priemones.

Nuotraukoje yra dar dvi moterys: Genutė Peisukienė ir Vida Barėkutienė. Jos buvo mano moėiutės padėėjėjos, nes buvo labai daug darbo. Moėiutė, iš prigimties optimistė, pasakoja, kad tuokart turėjo gerą darbą nors atlyginimas buvo menkas, o gyvenimo sąlygos prastos. „Štai kodėl mes šypsomės. Juk kai jaunas, gyvenimas atrodo toks paprastas, o jūra - tokia iki kelių“. Mano

močiutė, pragyvenus tremtyje aštuonerius metus, gavo amnestiją ir teisę grįžti į Lietuvą. Liko pageltusios nuotraukos su besišypsančiomis merginomis...

Gabrielė Sakevičiūtė, 2b klasė, Klaipėdos „Varpo“ gimnazija
Mokytoja Daiva Paulauskienė